

Anal Fabeta

Un relat de: [A. M. Fibi](#)

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Alfa

He de confessar que mai m'havia fet a la idea de participar en un concurs televisiu. Menys encara en un de telerrealitat. Però la idea que tothom em mirés durant les vint-i-quatre hores del dia em seduïa. Sí, era un versió més, altre refregit del Gran Hermano. Després de l'Hotel Glam, l'OT, el Bus i tantes i tantes seqüeles de la mateixa merda amb diferent color, arribava un concurs de telerrealitat culte. Es tractava de conuiu, durant 13 setmanes -el paquet de contractació bàsic d'un programa- en una casa grega, vull dir, de l'antiguetat helènica. Amb una salvetat respecte els programes germans, mai millor dit; ens havíem d'acostumar als usos i costums de l'època. Per això potser m'havien seleccionat. Perquè llicenciats en Filologia Clàssica sense treball hi ha un fum i alguns de bon veure com jo o els altres dotze companys que ens férem avant en la idea. Pensava que n'érem conscients dels beneficis que li reportaria a la productora i al canal la nostra convivència. Sabia que se n'aprofitaven de nosaltres. Però d'alguna manera, nosaltres també d'ells. No sols els tres mesos de sou promesos. Ni el premi en metàl·lic garantit. O els 10.000 euros promesos per al guanyador. Albiràvem un futur més llarg en taules marcianes i paper couché. I sobretot, l'esperança que d'aquesta manera les "humanitats" com ara anomenen aquestes matèries -com si les matemàtiques o la química foren d'altre planeta- arribaren al màxim de gent possible.

Però una cosa són els càstings i altra molt diferent el que et trobes una vegada superes les absurdes proves de selecció. La setmana d'abans, la de fer maletes, acomiadar-se de gent, encomanar-te a Sant Catode per a què realment la pantalla no t'engreixi els huit quilograms que tothom comenta, vaig rebre la trucada d'un dels productors, Marcel·lí Giraut.

-Hola Agnès, sóc Marcel·lí. Com estàs?

-Nerviosa.

-Tranquil·la. Tot anirà bé. Tenim experiència en aquests programes.

-Ho sé, ho sé.

-Volia comentar-te una cosa abans d'entrar a la casa.

-Digues.

-No, dos.

-Comença d'una vegada.

-En primer lloc el nom. Agnès no sona massa grec. Dins la casa seràs Irene.

-Però....?

-Pren-t'ho com un nom artístic. Fes-me cas, IRENE, tens una oportunitat única.

-I la gent que em coneix i podria trucar per salvar-me?

-Realment creus que això influeix en les nominacions?

-Supose que sí, no?

-No. L'únic que influeix és el teu comportament a la casa.

-Però...

-Però seria injust que guanyés el que més amics i familiars té, no?

-Sí, vist així...

-Escolta'm, tinc que parlar també amb la resta de participants.

-Dis-me.

-T'envie un correu electrònic amb les regles.

-Les regles?

-Sí, el que et vam comentar al càsting. La idea és que no siga el mateix concurs de sempre, ja saps, l'ambientem en l'antiga Grècia i...

-No haurem de parlar en grec!

-No, dona, no. Ni menjar iogurt. No es tracta d'això. Pega-li una miradeta.

-Gràcies, Marcel·lí.

-Adéu. Irene.

Beta

Hi havia alguna cosa de seductor en Marcel·lí però alhora sinistra. Com una maleta amb doble fons. Les regles, les regles.... L'antiguetat clàssica. De bones a primeres, estàvem obligats a formar parelles. Però no decidíem nosaltres, ELLS ho feien per nosaltres. Quan dic ELLS em referisc als nostres pares. Cadascun dels nostres pares -i d'açò d'implicar a la família tampoc m'havien dit res- decidia amb quin dels benplantats concursants ens

"casàvem". El pare li oferia una quantitat d'entre 6.000 i 30.000 euros per fer parella amb nosaltres. I el preu de la venda era el premi en metàl·lic que tenia garantit. La resta per a la xica que era la que aportava el "dot". I havies de confiar en la gestió de ton pare. Tot i això, si el "marit" no ens funcionava, podíem "divorciar-se" i deixar el xic sense dot. Li vaig trucar d'immediat a Marel·lí. Un asterisc en aquest punt m'inquietava.

-Marcel·lí?

-Sí?

-Sóc Agnés.

-IRENE, ets Irene.

-Irene. Marcel·lí, hi ha una excepció, no?

-Sí.

-...

-Voràs, per respectar la història, també ha d'haver-hi... Ja saps, la professió més vella del món... -i va soltar unes rialletes que em van causar mala espina-

-D'això no havíeu dit res.

-Tranquil·la. No ets tu. La prostituta ja està escollida.

-Hi ha alguna cosa que no em quadra.

-Digues.

-Si no té amb qui compartir la dot...

-No té dot.

-No té dot?

-No, el "dot" és sols per als que es casen. Ella guanyarà els diners que es treballa.

-No ho diràs seriosament.

-És clar que sí. Suposaràs que un programa ambientat en l'antiga Grècia, sense un ingredient picant, no ens serà gens rendible. Tractem de conjuminar cultura i audiència.

-Aleshores?

-Rigor històric. Les úniques dones lliures en la Grècia clàssica eren les prostitutes. Ho hauries de saber com a llicenciada.

-Ho sé. Però no ho veig clar.

-Mira, ella negociarà els serveis sexuals amb els vostres marits. I el que aconseguisca, s'ho queda en perjudici de la vostra dot.

-Vols dir que...

-Sí, és l'única que no està llicenciada per la Universitat -altra riulla estrident em va produir un calfred-. La seua escola ha estat el carrer. És una professional.

No li vaig voler dir el que em semblava. Ho tenia clar. Em quedaria amb una part dels diners del "dot" però sense el premi gros. No anava jo a impedir que al meu marit "comprat" se'l tirés altra concursant. Em conformava amb 15.000 euros. Com si m'hagués llegit el pensament, Marcel·lí va puntualitzar.

-Cada polvo de la dona LLIURE -i això de lliure ho va pronunciar amb un cinisme fastigós- disminuirà el vostre dot. Així que depèn de vosaltres contindre els vostres marits.

-Les regles diuen que ens podem divorciar.

-Sí, però sols en cas de maltractament. No es contempla l'adulteri masculí.

-Què vols dir?

-Anem per parts. En primer lloc, recorda-ho: fidelitat històrica. La dona podia divorciar-se i el sogre deixava el gendre sense dot, però sols en cas de maltractaments. I dubte que ací els hi haja.

-Això espere.

-I en segon lloc, l'adulteri masculí no es considerava motiu pel divorç. Com ve en les regles, aquest matrimoni televisiu no té cap obligació sexual.

-Faltaria més.

-Això sí, tu pots ser expulsada de la casa si comets adulteri amb altre concursant. Si vols follar, sols amb el teu marit.

-Tranquil, puc aguantar 13 setmanes sense sexe.

-No és recomanable.

-Què?

-No res, Irene, saps que t'apreue. Estàs en la casa perquè em vaig posar fort. Hi havia moltes candidates. Moltes que voldrien estar en el teu lloc. Però pense que tens molt de futur en la xicoteta pantalla.

-Ja vorem.

-Ja voràs.

Gamma

Uns dies abans d'entrar a la casa vaig conèixer el que seria el meu marit. Tampoc ho triava mon pare. Ell sols feia com que el triava. Però les parelles estaven atorgades abans. A la setmana de conviure a la casa, el meu pare eixiria per la televisió i m'escolliria marit amb una quantitat econòmica pactada d'avant mà. 12.000 euros per

al marit. La resta per a mi si aguantàvem junts fins els final. He de reconèixer que el tracte m'era favorable, però clar, per 12.000 euros potser el meu "marit" preferia sometre's al veredict del públic i queia en mans de la "dona lliure" en busca del premi gros i a costa del meu dot. Què mal rotllo....

Epsilon

La productora, ens va pagar una nit d'hotel, sopar inclòs, per conèixer la nostra parella. Li deien Joan, per als telespectadors, Xipre. Deien que sonava bé "i molt insular" afegia Joan. Era un xic agradable. I divertit. Va passar-se el sopar de broma en broma. Li agradava la idea d'entrar a la casa i crec que també li agradava jo. L'atreia. Durant tot el sopar no va deixar de llevar-me l'ull del damunt. En advertir-ho, li ho vaig fer notar. I com si res, em va respondre amb una ganyota.

-Dintre de la casa et pregaré que et tapes.

-Segons el "rigor històric" del que parla Marcel·lí, em podràs obligar.

-No caldrà, sé que tu i jo ens aclarirem.

-Perquè ho suposes?

-Mira. No em gitaré en la "dona lliure".

-Això ho dius ara... Si esperes de mi alguna cosa més que complicitat crec que és aviat.

Eixe aviat ni el va immutar. Hauria de curar més el meu llenguatge. L'atracció que començava a sentir per ell em va precipitar.

-Irene...

-Agnés.

-Agnés, Irene, haurem d'acostumar-se. A Xipre, no li agraden les dones.

Eixe comentari sobrava. Feia uns minuts m'havia fet creure que li agradava i ara em negava tota possibilitat dintre de la casa. Em vaig posar dura.

-Doncs no ens casem.

-Impossible, em penalitzarien com feien amb els fadrins a l'època...

Era impossible. No sense dona no hi havia "dot" i sense el "dot" no tenia res a perdre. I evidentment, ací el rigor històric es deixava de banda en benefici de l'espectacle. Però aquell "A Xipre no li agraden les dones" m'havia tocat la moral.

-Aleshores tu i jo dintre de la casa res de res?

-Ni aquesta nit tampoc, tot i compartir habitació.

Li anava a amotllar un "Millor, no esperava més de tu" però eixa falsa prepotència m'hagués desenmascarat un sentiment que creixia i creixia amb cada negativa.

-Xipre no pensa practicar sexe amb cap dels concursants. Així que com comprendre's, tampoc seré tan imbècil de gastar part dels 12.000 euros en sessions d'exhibicionisme

-A no?

-No. El meu objectiu i espere que m'ajudes, és eliminar, un a un, la resta de concursants.

-I això com es fa? Tens un manual de supervivència escrit per grans germans?

-No. Rigor històric.

-Tu també em vens amb les de Marcel·lí?

-Segons sabem, i tal com expliquen les regles que ens han passat als concursants masculins, l'home que sorprenia altre home amb la seua dona, podia matar-lo. Això, aplicat al nostre programa suposa l'eliminació directa.

-Però....

-Sols es tracta d'arribar tu i jo a un acord.

Anava a ser que no. No pensava prostituir-me. S'havia equivocat de sòcia i jo de xic: em repugna aconseguir les coses amb l'entrecama i no amb el cervell. Però per això mateix, li vaig seguir el joc a Xipre.

-I això és segur, que eliminen al que troben amb mi?

-Sí. O això o l'humilien davant les càmeres.

-Com?

-Li fiquen un rave pel cul.

-Què dius?

-Com h

o sents.

-Aleshores l'eliminació està garantida.

-Trobe que sí.

-I si m'ets infidel?

-No ho seré.
 -Torna-li. Com estàs tan segur?
 -Tu també ho estaries si saberes com s'ha de follar.
 -Com s'ha de follar? Que per això també hi ha regles?
 -Sí, les de la fidelitat històrica.
 -Altra vegada?
 -Sí, segons els testimonis pictòrics i documentals que ens han arribat els grecs, majoritàriament, practicaven sexe anal.
 -Què dius?
 -Era l'única manera de controlar la natalitat. No tenien permés tindre més de dos fills. I els infanticidis, sobretot de xiquetes, eren freqüents.
 -No, això ja ho sé. Però el que no pretendran és que a més d'induir-nos a follar, ens diguen com ho hem de fer.
 -Si no és així, no compta com a polvo i s'ha acabat. A la professional ja li ho han deixat ben clar. Sols cobra els que entren pel darrere.
 -Uff, que fàstic, de debò...
 -Per això estic segur de l'èxit sempre que m'ajudes a eliminar altres concursants. Et donaré 10.000 euros per cadascun que et tires i el triomf serà nostre.
 -Però si el premi és de 100.000!
 -Per això mateix, el més just és compartir amb tu la meitat.

Confirmat. Xipre, a qui no li importava renunciar a la seua identitat, era un imbècil integral. Capaç de fer qualsevol cosa per diners. Un pobre idiota que ara m'explicava com havia acabat en aquest concurs. Davant eixes circumstàncies, preferia fer-me la ignorant.

-Val, Xipre, estudiaré la teua oferta.

-Sé que farem molt bona parella.

Delta

A 48 hores d'entrar a la casa la confusió podia amb mi. El que havia contemplat com una possibilitat de promocionar-me, traure uns euros, donar a conèixer la cultura grega, etcètera, etcètera, s'havia diluït per complet. Les úniques sensacions que em provocava la idea d'entrar a la casa eren pànic i ois. I Marcel·lí, com sempre, continuava amb el do de llegir el meu pensament.

-Com estàs, Irene?

-Mal.

-Ara t'ho veuràs com una muralla però no t'amonioïnes, una vegada dins gaudiràs, t'oblidaràs de les càmeres i de que estàs en un concurs. I pensa quan isques les vacances que et podràs agafar a més dels diners estalviats. En tres mesos, com a mínim, pots guanyar el mateix que un any de donar classe. Més del que em paguen a mi després de 20 anys en aquest ofici.

-El més vell del món.

-Doncs sí, els inicis són durs per tothom. Escolta, em quedava una última cosa per comentar-te.

-Solta-la ara o calla per sempre.

-Vaja, et veig posada en el paper de casamentera -i la mateixa odiosa rialleta de les altres converses-. Escolta, com et va anar amb Xipre?

-Amb Joan? Bé, és molt sincer. I ambiciós.

-I tant que sí -no soporte els homes tan segurs d'ells mateix-. No et queixaràs de marit. Volia comentar-te que dintre de la casa hi ha una sala, la "... " que amb els teus coneixements helenístics crec que no cal que t'explique quina utilitat té.

-No en faré ús.

-No duraràs una setmana allí dins.

-Què em dius? Que no puc practicar sexe?

-Anal -No podia esperar altra resposta d'un productor sense escrúpols. Sobretot perquè faltaven 48 hores sols per a entrar en els audímetres-.

-Anal. Una vegada arribats ací estic disposada a tot.

-Així m'agraden les concursants. Sabia que no em decebríes. Però jo tampoc vull amagar-te una realitat.

-Què Joan no té cap obligació? No et molestes, sabre dur-lo on convé.

-No dubte de les teues qualitats. Però em sorprendries. Xipre és gai.

-I amb els altres...

-T'eliminaríem. Sols ells poden cometre adulteri. A més, tots són gais.

-I vosaltres com ho sabeu?

-Era una de les preguntes del qüestionari.

-No és legal preguntar per l'orientació sexual.

-No els ho hem preguntat, els ho han confessat als psicòlegs.

-Però això és anticonstitucional!

-Això és televisió.

Omega

Evidentment, no pensava fer de Safo. Ni jo ni la resta. El cas és que aquell programa mai va eixir a la llum. La que anava de "dona lliure", la "professional" es va tirar enrere en assabentar-se'n que tots eren gais. Li ho van dir una hora abans d'entrar. Quan ja havien trobat una lesbiana per substituir-me. Tres hores abans d'entrar al programa vaig patir una crisi d'ansietat mentre em maquillaven. Definitivament, allò no era per a mi. La televisió és del segle XX i aquella època quedava massa lluny per a televisar-la. Per sort o per desgràcia, la caixa boba sempre recull el pitjor de totes les èpoques. Però aquest concurs el van ajornar. Sine die?